

Canon's MP-E65 macro-objectief.

Auteur : [John Kimbler](http://www.johnkimbler.com) (www.johnkimbler.com)

Vertaling : [Tom Smit](http://www.natuurlijkwild.nl) (www.natuurlijkwild.nl)

Een vraag die me regelmatig gesteld wordt heeft te maken met het Canon MP-E65 macro-objectief. Er schijnt niet veel informatie over te vinden te zijn op het web, zelfs de website van Canon zelf geeft beperkte informatie. Dus als je geïnteresseerd bent in meer informatie over het beste stukje glaswerk voor macro fotografie lees dan ook de rest van dit verhaal.

De MP-E65 heeft niet echt een focusing, het is altijd ingesteld op de maximum vergroting waarop je hem hebt gezet en er is geen oneindige focus. Ook is er geen autofocus op dit objectief aanwezig, niet dat je er wat aan zou hebben. De scherptediepte is zo klein dat je niet wilt dat je camera bepaald waarop scherp gesteld gaat worden en waarop niet.

Een van de redenen waarom ik mensen zeg om hun onderwerp niet midden de foto moeten plaatsten, afgezien van compositionele redenen, is dat de scherpstelpunten niet werken met dit objectief. Op geen enkele Canon camera.

Dit houdt dus in dat je goed handmatig moet kunnen scherpstellen en het beeld moet beoordelen op wat je in de zoeker ziet. Als je een gewoon macro-objectief gebruikt probeer dan eens van de focusing af te blijven. Stel deze eenmalig in op bijvoorbeeld maximale vergroting. Ga nu kijkend door de zoeker zorgen dat je het door jouw gewenste punt scherp in beeld krijgt zonder de focusing te gebruiken. Als dit goed gaat krijg je ook het werken met de MP-E65 sneller onder de knie.

Er zit wel een ring om de lens, maar zoals al gezegd, dit is geen focusing. Deze ring zorgt er voor dat je van 1x tot 5x maal levensgroot foto's kunt gaan maken. Dit objectief is dus alleen maar geschikt voor het maken van macrofoto's van minimaal levensgroot en nergens anders voor.

Als je dit objectief goed bekijkt zul je zien dat het eigenlijk niet veel meer is dan een 65 mm objectief met een variabele tussenring eraan. Vergelijkbaar met de balg uit vroeger dagen.

De voordelen hiervan zijn :

- Je hoeft niet steeds van tussenringen te wisselen om de vergroting te veranderen, je hoeft alleen maar aan de ring te draaien.
- Als je al eens met allemaal losse tussenringen etc. gelopen hebt, zul je merken hoe snel je verward geraakt met dit objectief. Je hebt alles in een.

De kwaliteit van de foto's is met recht de "L" kwaliteit. Ik doe bijna geen nabewerking, minder dan 2 minuten per foto, om de kleuren er uit te laten springen. Deit objectief is ook nog eens haarscherp, zodanig dat er al veel mensen zijn geweest die zich afvroegen of de MP-E65 beter is met diffractie technologie dan andere objectieven. Maar hoe goed het objectief ook zijn mag, het heeft te maken met de wetten van de natuurkunde.

Wat sommige mensen diffractie noemen bij andere macro-objectieven is eigenlijk een niet scherp beeld wat door het objectief enigszins zacht overkomt, ik noem dit "macro bewegingsonscherpte". Beweging tijdens de duur van de flits die niet meer dan een a twee pixels bedraagt in de lengte van de sensor van je camera. Misschien niet genoeg om het direct als bewegingsonscherpte te bestempelen, maar wel genoeg om de foto toch een wat zachte uitstraling te geven.

De MP-E65 is zo loeischerp dat je F16 kunt gebruiken tot 2 maal levensgroot en F11 over het hele gebied tot 5x levensgroot en je krijgt nog steeds haarscherpe foto's. Ik fotografeer vaak boven 3x levensgroot met F14 omdat bij het vergroten van je diafragma met 1/3 stop vanaf F16 een aanmerkelijke verbetering in de scherpte je scherpte krijgt. Naar mijn mening heeft de MP-E65 problemen om en scherpe beeldcirkel te krijgen bij F16 boven 2x levensgroot. Ik denk echter dat dit niet geheel te wijten is aan diffractie (het diafragma groter maken met 1/3 stop zou niet zo'n verschil mogen maken als dat het geval is).

Het is ook mogelijk om de converters 1.4x en 2.0x te gebruiken in combinatie met dit objectief. Om deze manier krijg je dan 7x en 10x maal levensgroot. Klein probleempje hierbij is dat de communicatie met de camera niet helemaal correct verloopt met betrekking tot het diafragma. Onthoud dat je eigenlijk 1 cq 2 stops hoger gediafragmeert hebt dan wordt aangegeven op je camera bij gebruik van de 1.4x resp. 2.0x converter.

De keerzijde van elk macro-objectief is de werkafstand. Ik zou graag willen dat deze bij dit objectief groter zou zijn, maar dat heb ik bij elk macro-objectief. Het is niet dat ik niet dicht genoeg bij mijn onderwerp, een insect, kan komen, maar het geeft me wel meer vrijheid om mijn compositie te maken. Het is namelijk elke keer weer vervelend als je tegen een plantje of grasje aan stoot en je onderwerp neemt de vleugels en is weg.

Een pluspunt van de korte werkafstand is dat ik met mijn linkerhand de bloem kan vasthouden en tevens mijn objectief ook op deze hand kan laten rusten als een soort statief. Op deze manier blijft als redelijk stabiel. Als ik dan met mijn linkerhand beweeg dan bewegen zowel onderwerp als objectief dezelfde kant op wat minder erg is. Het plaatje bovenaan de tekst is op die manier gemaakt met 5 cm werkafstand en 3x levensgroot.